

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Головатий Олександр Петрович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити абзац перший пункту 2 частини третьої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV (далі – ЦПК України) „у частині застосування передбаченого ним касаційного фільтра до спорів про незаконне звільнення та поновлення на роботі, коли такий фільтр у конкретній справі фактично позбавляє особу можливості домогтися касаційної перевірки законності припинення трудових відносин“; пункт 3 частини другої статті 394 ЦПК України „у тій мірі, в якій його абсолютний характер поширюється на випадки, коли після постановлення первісної ухвали про відмову у відкритті касаційного провадження суд касаційної інстанції сам змінив істотну фактичну або юридичну основу (мотиви) цієї ухвали, а повторне касаційне звернення зумовлене саме необхідністю реагування на таку зміну. Предметом конституційного контролю є відсутність у зазначеній нормі будь-якого винятку для принципово іншої процесуальної ситуації, створеної самим судом касаційної інстанції після постановлення первісної ухвали“ на відповідність частині першій статті 8, частинам першій, шостій статті 43, частинам першій, другій статті 55, статті 64, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України.

Заявник вважає, що застосування Верховним Судом оспорюваного припису статті 394 ЦПК України створює надмірне обмеження права на судовий захист, гарантованого статтею 55 Конституції України, не відповідає вимогам верховенства права, закріпленим статтею 8 Конституції України, та порушує гарантію захисту від незаконного звільнення, передбачену статтею 43 Конституції України.